

Kurgyis tanár urat diákkoromban ismertem meg több mint húsz éve. Ha rá gondolok, mindig derűs, mosolyra hajló arca, serény mozgása és bölcs, szójátékokkal tűzdelt, igényesen megfogalmazott, hit által érlelt gondolatai jutnak eszembe egy-egy ének vagy egy élethelyzet kapcsán. Énekeskönyvemben ma is ott vannak az énekekhez fűzött megjegyzései, amelyeket felnőttként tanultam meg értékelni, amikor már mélységében is figyeltem arra, hogyan énekelek az istentiszteleten. Élettapasztalatának bölcsességét munkatársaként is csak tanulgatom. Ezért is hívtam beszélgetésre a Makkai-díj kapcsán, amelyet több évtizedes hitben, emberségben és szakmaiságban példamutató munkája elismeréséért kapott a közelmúltban.

Hogyan lettél tanár? Voltak válaszutak a pályád elején?

Igazából a pálya talált meg engem. Kisgyerekként nem tanulhattam zenét, gimnáziumban a Kántorképzőn ismerkedhettem először a hangszerrel, és ezt követően kántorvizsgát is tettem. Érettségi után szakmai tagozatos lettem a Kodály Zoltán Zeneművészeti Szakközépiskolában, vagyis csak zenei órákra jártam. Azután következett a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola. Utolsó éves voltam, amikor megkeresett Berkesi Sándor, egykori énektanárom, hogy jönnék-e a Gimnáziumba, a Kántusba és a Kántorképzőre, mert sok a munka. Én pedig örömmel jöttem. Nem készültem tanárnak, bár őseim között lelkészek és pedagógusok voltak, de a zenészpálya innen, a tanárság felől talált meg. Úgy éltem meg, hogy nem én tervezek, hanem sodródok a lehetőségek felé. Itt lettem tanár a Kollégiumban, ahol tanultam, ahol érettségiztem.

Mit szeretsz igazán a diákok közötti munkában, és mi jelent számodra kihívást?

A tanítás mindig kihívás: a kommunikáció, interakció légkörében otthon és jól érzem magam. Olyan tanítók, amit egyedül nem tudok megcsinálni (pl. kóruséneklés), de a közösséget létrehozni, kialakítani, megélni, formálni nagyszerű. A kihívás legnehezebb része az érdektelenséggel való szembesülés és a vele való megküzdés. Volt, hogy pedagógiai sikerként éltem meg, hogy késő délutáni órában egy zajos osztályt sikerült lecsendesíteni, rávenni a közös munkára, melyben megtapasztalhattuk, hogy frissebben mentek ki az óráról, mint ahogy bejöttek! Volt, aki ezt észlelte és nyugtázta is.

Már tanár voltál, amikor elvégezted a Hittudományi Egyetemet, és lelkészi diplomát is szereztél. Hogyan éled meg a lelkiPÁSZTORságot a hétköznapiakban a tizenévesek között?

A kései teológiai végzettségem úgy élt meg, hogy amit addig csináltam, az is lelkipásztori tevékenység volt. Amolyan csoportos lelkigondozás a kötetlen beszélgetésekben, ahol meghallgattuk egymást. Gondolok itt az evangelizációk utáni órai beszélgetésekre, ahol komoly kérdések is felmerültek. Ez kapott egy elvi megerősítést a lelkipásztori képzésben. Túl az iskola adta lelki alkalmakon, fontosnak tartottam, hogy ha első órám volt, a felolvasott Igéről mindig beszéljünk, beszélgessünk, hogy ne felejtsek el olyan hamar. Ha van kérdés, ha kell válasz, magyarázat, legyen. Úgy tapasztaltam, hogy az órából ez a néhány perc mindig megtért, mert érdeklődésre tartott számot. Az én gyülekezetem a Gimnázium ifjúsága. Nem vallástanár, hanem lelkipásztor akartam lenni, de nem kint gyülekezetben – megosztva a munkámat –, hanem lelkész-tanárként, mint az én egykori tanárim voltak. Akkor vagyok leginkább a helyemen, amikor egyházi éneket tanítok, mert ezt tanítani a legnehezebb, hogy hiteles legyen. Fontosnak tartottam, hogy az énekek tanulásakor az egyéni élethelyzettől eljussunk az énekek bibliai háttérének mélységéig.

Mi az az élet-üzenet, amelyet szeretnél szavaiddal, tetteiddel átadni nekik?

Engem az határozott és határoz meg ma is, hogy a szakmaiságon, az intenzív közösségápoláson túl embere lehettem a diáknak a nehéz rohanásban. Tudjunk megállni, kérdezni, válaszolni, ha lehet, őszintén, és egymást is meghallgatni. Engem nem szorított annyira a tananyag mennyisége, mint például az érettségi tárgyaknál. Az ének legyen megnyugvás, „pihenés”, az éneklés pedig közügy. Zsoltárban, népdalban egyaránt. Így néha lelkigondozó vagy akár pótosztályfőnök lehettem.

Beszéljünk a Makkai-díjról is. Mit jelent számodra ez az igen komoly elismerés?

Úgy érzem, hogy a Makkai Sándor-díj kiírása, meghatározása engem is leír, engem is lefed. Mindenfajta munkámban az élet keresztyén szemmel való élése, értékelése, értelmezése volt a lényeges és megélt szempont. Talán szerénységgel is mondhatom ezt. Gyülekezetben, kórusban, órán, az ifjúsággal, mint gyülekezettel ezt tehettem, tehetjük együtt. Sok lelkes gratulációt kapok, ezért hálás vagyok. A díjat rangos megbecsülésnek érzem.

(A kérdéseket feltette: Berényiné Csinády Melinda)